

Вірші, що стали віхами життя

Нещодавно у видавництві «Альтернатива» м. Брест (Білорусь) вийшла з друку збірка поезій «Біль я свій вітрам віддам», яка належить перу нашої землячки Зінаїди Савіло (Трембіцької). Це перша книга талановитої авторки, бо ж публікувати свої вірші Зінаїда Володимирівна почала не так і давно – з 2014 року, хоча пише з дитинства. Не знаю, чи це лиш збіг обставин, але вихід книги майже співпав з ювілеєм поетеси. У березні їй виповниться 55 років.

Народилась Зінаїда Володимирівна в селі Прикладники 16 березня 1963 року. В своїй пам'яті й досі ревно береже спогад про добротну дерев'яну хатину з великим садком, пасікою, мальвами біля вікна. Саме тут вона зробила отой свій перший несмілий крок у поезію.

Моя країно, мила, рідна,
Як я люблю твою красу.
Тут мальва дуже миловидна,
Тут зорі падають в росу.

Ці рядки Зінаїда Трембіцька написала в 5 класі. Вірш називався «Моя країна» і навіть був опублікованим в районній газеті. З редакції вона отримала коротенький відгук, поправки до вірша і рекомендації більш серйозно займатись літературою. Довгі роки вона берегла вирізку з газети й той лист. А ще навіть тамувала в душі образу за відгук і зятялась, що ніколи-ніколи не стане більше писати вірші. Та не змогла втриматись, бо те, що жило в душі, що глибоко ранило серце - рвалось на волю.

Їй випало не легке, сповнене болю життя. І саме вірші стали його віхами. Обіймались у них печалі й радощі, жебонів струмочок віри і надії, метеликом злітала на різнотрав'я весен любов. Перший період важких випробувань припав на дитинство. 4 роки свого життя Зінаїда провела в інтернаті м. Сокаль, Львівської області. Сколіоз потребував довготривалого й дороговартісного лікування. Батьки понад усе прагнули повернути доньці здоров'я. Скільки літ поминуло, а вона й досі з болем говорить про своє інтернатське життя. Вірніше-

◆ ПРЕЗЕНТАЦІЇ

воліє про нього мовчати. Там писались вірші в синенький зошит. До 9 класу дівчина пішла вже в Прикладницьку школу. Вчилась гарно. А поступати в інститут не схотіла. «Втомилась від розлуки з батьками, не схотіла їхати в Рівне. Куди ближче Пінськ, ото й пішла вчитись в аграрно-технічний технікум», - згадує Зінаїда Володимирівна. Її доросле життя знову повінчане з болем. За три

місяці до аварії на ЧАЕС народився її син Павлик. Згодом лікарі констатували страшний діагноз – лейкімія. Павлик не дожив до свого п'ятиріччя, помер на руках у мами. Біль свій виплакувала віршами. А потім знов тяжка біда: довго хворіла мати Зінаїди Володимирівни. Ненька теж померла на її руках. Спасінням була поезія, яку несла своїм життям, немов знамено, і лиш кілька років тому зважилась публікувати на шпальтах українських та білоруських газет. Нарешті з друку вийшла й збірка. Вона - особлива, бо написана двома мовами – рідною українською й російською. Бо ж і понині проживає в м. Пінськ, працює в зональному центрі гігієни і епідеміології. Така прозаїчна робота і такої неймовірної глибини поезія бережуть її життя. В передмові до книги член спілки письменників Білорусі Марія Кобець написала: «Вірші – віхи її життя. Горі і радість в житті цієї жінки йдуть поруч. Невдачі на полотні своєї непростой долі авторка латає рядками віршів. Зінаїда вірить, що якимось своїм біль вона віддасть вітрам і доля вив'яже для неї нову шаль із радості». Сподіваємось, що й справді все ще буде і Зінаїда звідає ще свої сто годин щастя, про які писала колись талановита поетеса Вероніка Тушнова. Рідна Зарічненщина вітає Зінаїду Володимирівну з добрим початком, з першим літературним дитям. Сподіваємось, що творча криниця не зміліє і з під-талановитого пера нашої землячки у світ вийде ще не одна книга.

Галина ГАВРИЛОВИЧ